

Noir

Adélutáni műszak közepén járhattak, amikor az egyik, jól megtermett figura dühödten a pultra vágta a kezében lévő csontozókést.

– Hol a picsában van már ez a majom? – törölte meg fújtatva a homlokát, és választ sem várva, már trappolt is nagy bőszen a hátsó kijárat felé.

A kifakadása teljesen felesleges volt, hiszen nemhogy ő, de lényegében az egész kibaszott sor pontosan tudta, hogy merre érdemes keresni a szomszédját.

A szűk folyosón egyenesen a budihoz szuszogott. A végé előtt megállt és, mint egy jó kopó, beleszimatolt a levegőbe.

– A jó kurva anyádat, Orbán! – sipított fel a szagtól fintorogva azon a jellegzetes, mutáló tizenéves hangján.

Rövid ideig kivárt, ám hogy bentről nem jött semmiféle reakció, dörömbölni kezdett.

– Gyere már ki, baszd meg!

Újfent semmi. Jobb híján lenyomta hát a kilincset; nem volt kulcsra zárva, így a befelnyíló ajtó tulajdonképpen magától kitért.

A nagy darab test önkéntelenül is visszahőkölt egy kicsit.

– Na, mi van, kövér, jön a kaki? – vigyorgott a pofájába a bent ülő.

– Nálatok ez valami passzió, baszd meg? – legyezte undorral a füstöt. – Legalább kimehetnél ezzel a szarral.

– Mi van, kövér, mit visítasz itt, mint a szopósmalac? – adta amaz az értetlent és nagyot szívott a tenyerébe rejtett cigibe. – Én meg azt hittem, hogy ez direkt a szarnak van – bökött a fejével maga alá, a végécsésze irányába.

– Nagyon vicces vagy, Orbán, de inkább fejezd be és gyere vissza. Most! – tette még hozzá kis szünettel, látva, hogy mennyire nem akaródzik megmozdulni a másiknak.

Orbán valóban nem sokat törődött a sürgetéssel. Nagy élvezettel eregette ki az időközben megemésztett füstöt és csak ezután volt hajlandó egyáltalán megmoccanni. Kelletlenül feltápáskodott, a maradék csikket behajította a csészébe, utána köpött és meghúzta a fogantyút.

– Na, már mehetünk is aprítani, húsom – fordult, mint aki jól végezte dolgát, az ajtóban állóhoz.

Az orra előtt vöröslő, zsírtól csillogó arc láttán azonban egyszerre röhögnie kellett.

– Hát nem tisztára egy hatalmas malac, baszd meg? – csipdeste meg idült vigyorral a másik vastag bőrét. – Kurva élet, szinte látom, ahogy ott csüngsz lógó nyelvvel te is az

egyik kampón – folytatta a képzettársítást és közben a kés siklását imitálta a mutatóujjával a kövér hasán.

Szegény hájas gyerek jámbor srác volt alapvetően, az a kiskorában álmában könnyen bevezelő fajta; és bár vagy háromszor akkora volt, mint a hozzá képest piszkafa Orbán, erre az idióta baszakodásra egy másodpercre megcsomósodtak a belei.

– Te nem vagy százas, baszd meg! – lökte el magától Orbán kezét és most már inkább visszavonult a terembe, ahonnan jött.

Munka után a legtöbben rögtön elmentek a busszal, ami a faluból és a környékből hordta az üzembe a munkásokat.

Orbán nem sietett sehova, a kertek alatt pedig még rövidebb is volt neki az út, mintha befelé kerülne. A kapualj mellett támasztotta a falat és cigi után kotorászott a zseibeiben. A gatyájában végül meg is találta a dobozt – üresen.

– Faszom! – gyúrte össze csalódottan.

Mégiscsak tartozik egy körrel az ördögnek, hajította el nagy ívben a szemetet. A fejére hajtotta a pulóver kapucniját és leszegett fejjel útnak eredt a nyálkás októberi időben a faluba.

A kis helységben két kocsmá volt összevissza; az első mellett gondolkodás nélkül tovább sétált, itt úgyis hiába próbálkozna. Pedig csak potyára mehetett, mert valamennyi aprót leszámítva nem gyengén volt mínuszban éppen. A templomnál viszont még szerezhet cigit, ott eddig mindig el tudta intézni, hogy puszira adjanak neki.

– Dobjál már meg egy dobozzal, léci – könyökölt fel tehát egész hanyagul a pultra.

– És fizeted is – kérdezett vissza kis szünetet követően a csapos, csak a szeme sarkából odasandítva, mert közben a falra szerelt tévét bámulta elmerülten.

– Most nincs nálam annyi, de majd megadom.

– Hát, akkor sorry, de nem – mondta és még a kezét is összefonta, hogy ő bizony egy gyufát nem tesz arrébb ez ügyben.

– Na, ne szórakozzál már, ember! – kérlelte Orbán. – Írd a többihez.

– Nem lehet, Orbán – csóválta tagadólag a fejét. – Endi megmondta, hogy addig nem kapsz semmit, amíg nem fizetsz.

– Na, akkor dögöljél meg te is, baszd meg – mormolta Orbán és körbenézett a helyiségben, hogy kitől lejmolhatna legalább egy szálát.

A biliárdasztalnál két gyerek játszott. Olyan fiatalok voltak, hogy igazából azt sem tudta, kicsodák, de a cigi azért már ott figyelt a szájukban.

– Hé, haver! – szólította meg az egyiket. – Adjál már egy szálát nekem is.

Az mintha nem is hallotta volna; hosszas koncentrációval készült elsüllyeszteni a fekete golyót. A lökésre azonban már nem került sor, amikor ugyanis épp elindította volna a dákót, Orbán egy gyors mozdulattal felkapta előle a fehéret az asztról.

– Süket vagy, öcsi? Egy cigit kértem, baszd meg! – mondta immár fenyegetőleg, mert nem annyira díjazta, hogy egy ilyen kis pöcs szórakozzon vele.

A fiú erre kénytelen-kelletlen csak előhúzott egy arany Marbit és odatartotta neki, hogy vegyen egyet.

– Kösz! – mondta Orbán, és vagy három szálát kimarkolt belőle.

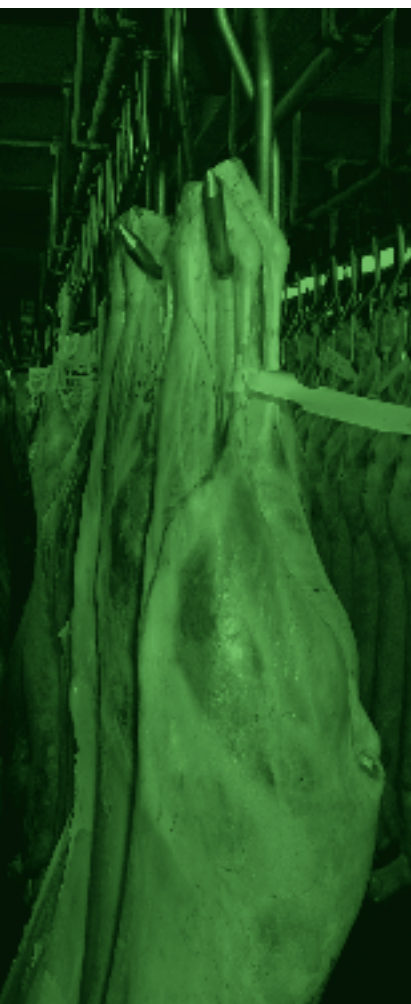
A kiscsávó elkerekedett szemmel nézte őt, legszívesebben helyben bemosott volna egy kurva nagyot, de mivel nyilvánvalóan nem voltak egy súlycsoportban, inkább nyugton maradt.

– Az Isten fizesse meg! – dobta bele a tenyerében maradt golyót Orbán a középső lyukba és ezzel faképnél is hagyta őket.

Egy lepusztult házban laktak a falu szélén ketten a bátyjával, na meg mostanában ennek a csajával. A ház még úgy maradt rájuk, és az évek alatt pedig szinte teljesen lerohadt, miután egyikük se foglalkozott vele igazán.

A falutáblánál letért a műútról és egy sáros, bokrokkal szegélyezett kaptón felcaplatott a dombon.

A konyhában sötét volt, csak a bátyja szobájának félig nyitva hagyott ajtaján át villogott ki a tévé fénye. A szobája felé menet felnyomta a villanyt, lefej-

tette felsőtestéről az átázott pulóvert meg a pólót, és a ruhákat az előtte lévő fekete lukba hajtotta. Ám mielőtt még ledöglött volna, valami kaját keresett magának. A tűzhelyen lévő koszos fazékban nem volt semmi, a hűtőben viszont talált egy kis maradékot. Körtört egy villát a mosatlanból, odaballagott az asztalhoz, maga elé ejtette a tálát és nekiállt a hidegre fagyott tésztának.

Közben, a mozgolódás zajára nemsokára a bátyja nője mászott elő álmos szemekkel; egy rövid póló meg egy tanga volt rajta összesen. Félig szinte még aludt, így kissé bizonytalan léptekkel indult el felé. Hátulról megkerülte őt, majd úgy, ahogy volt, felült mellé asztalra.

Orbán csak a szeme sarkából pillantott fel rá és szó nélkül evett tovább.

– Egészségedre! – törte meg a csendet a lány egy félig elnyomott ásítással, és mint egy magát kellettő macska, lustán nyújtózott egyet.

– A kopasz faszszopó? – érdeklődött tőle Orbán nem túl lelkesen.

– Gondolom, apámékkal üzletelnek valahol – felelte a lány vállat vonva.

– Nagy emberek, mi? – piszkálta a fogait Orbán.

– Ja, azok – bólogatott unottan a csaj. – Jut eszembe, te megszerezted, amivel lógsz?

– Nem – dőlt hátra Orbán a széken. – Jól befűtöttél – jegyezte meg az orra előtt lóbáló meztelen lábak láttán.

– Fáztam – jött a rövid válasz.

A lány nem különösebben zavartatta magát, sőt, láthatóan élvezte a helyzetet. Érdeklődve követte a szemével, ahogy Orbán szép lassan tetőtől talpig végigmérte őt.

– Van egy kész cigim, elszívjuk, aztán dugunk egyet – mosolygott le fentről, amikor összetalálkozott a tekintetük.

Orbán nem az a fajta volt, akit sokat kellett győzködni egy ilyen ajánlat hallatán, úgy-hogy köszönte szépen a lehetőséget.

– Tekerünk még egyet? – kérdezte a lány szinte rögtön, miután végeztek, és közben már csúszott is le róla.

Gyorsan átlibbent a szomszédba és alig egy perc múlva vissza is tért a cuccokkal. Leült az ágy szélére, elrendezett mindent a lábán és gyakorlott mozdulatokkal gyártani kezdte az újabb szálat.

– Tényleg nem értem, hogy Endi miért utál téged annyira – nézett hátra mosolyogva, mialatt a dohányt igazgatta a papírban. – Igazán kellemes társaság vagy.

Orbán egykedvűen bámulta a plafont.

A csaj végignyalta és ügyesen lezárta a papírt.

– De most komolyan, mit csináltál? Korábban is szúrtad valamelyik csaját, vagy mi? – nyújtotta át neki nevetve az elkészült spanglit a tűzzel együtt.

Orbán rágyújtott és jó mélyre tüdőzte az édeskés füstöt.

– Á, te vagy az első, egyébként meg, mondjuk úgy, nem hoztam szerencsét a családnak – darálta végül egy szuszra, visszafojtott lélegzettel és visszaadta a cigit.

Többet ezután már nem beszéltek, és mint a jóéjt-cigitől általában, Orbán idővel be is aludt.

A kábult álomból csak valamikor reggeltájban kezdett éledezni a sikoltozásra.

– Ne üssél már, te részeg állat!

– A bűdös kurvája! – ismerte meg a bátyja hangját, de mintha valahogy a víz alól hallotta volna őket.

– Hagyd már, Endi!

– Te rohadt kurva, csak az apád miatt nem öllek meg!

Durr – csapódott be az ajtó, és a kopasz már rongyolt is befele a szobába a maga száztíz kilójával. Szó nélkül pofán baszta, aztán kirángatta az ágyból.

– Te élősködő kis geci, hát már a nőmet is megkúrod?! – üvöltötte az arcába, és mintha csak egy zsák krumplit lett volna, levágta a földre.

Ellenállás nélkül, szinte önként és mosolyogva terült el a koszos padlón.

– Mi a fasznak születik meg az ilyen? He, minek az ilyen anyagvilkos gecí? – folytatta az idősebb, miközben rúgta, ahol érte.

Orbán ahogy csak tudott, összekuporodott és így védve magát várta, hogy a fényes fejű disznó befejezze.

– Felöltözöl, baszd meg, és eltűnsz a picsába innen, megértetted? – rúgott belé egy utolsót a bátyja, megunva az egyoldalú harcot.

– A lóvét meg csak pakold ki szépen az asztalra – figyelmeztette még kifelé menet.

Orbán az ágy mellett feküdt és azon gondolkodott, hogy vajon az orrából vagy a szájából csurog-e nedves melegséggel a vér. Megtapogatta az arcát, hogy nem tört-e el valamije; az orrához érve felszisszent.

– Picsába.

Összeszorította a fogát és egy rántással visszarakta a törött porcot a helyére.

Aztán megpróbálta összekaparni magát. Belekapaszkodott az ágyba és felhúzódkodott. Egyelőre csak görnyedve tudott felállni, úgy sajgott az oldala, mint akinek leszakadt a mája. Végül azonban vett egy mély levegőt és kisántikált a szobából.

Endi időközben már lehiggadt valamelyest és a tévéje előtt meresztette a seggét egy doboz sört kortyolgatva. A kinti matarást meghallva, meg se mozdult, csak foghegyről mordult oda egyet:

– Azt hittem, már eltakarodtál, te gecí!

– Ja, Mexikóba, mi? – dűnnyögte Orbán, inkább csak úgy magának.

A mosogató mellett álldogált egy nagyobbfajta késsel a kezében és a pengén látható tükröződések figyelt. Úgy látszik, nem lehet elég korán kezdeni.

Jó időbe beletelt, mire mindennel végzett, pedig azért valamelyest volt már gyakorlata az ilyesemben. Épp az utolsó csomagot helyezte el a hűtőben, amikor erős motorzúgásra figyelt fel. Valami kocsi küzdötte fel magát a sáros úton. Amennyire tudta, leöblögette a vért a kezéről a csapnál, megtörölgette a nadrágjában és kiballagott a ház elé.

Egy sűrű BMW terepjáró parkolt le az udvaron, és egy sötét képű tag szállt ki belőle. Rá se bagózva átment az anyósülés felőli oldalra, kinyitotta az ajtót és előrángatta az utast a kocsiból. Endi csaja volt az; láthatóan nem túl sok kedve volt az egészhez, amaz azonban erélyesen hátba lökte és szó nélkül elindította maga előtt.

– Endihez jöttem – közölte lesütött szemmel, amikor odaértek hozzá.

– Méghozzá díszkísérettel – nézett Orbán az emberre, aki kb. kétlépésnyire megállt tőlük.

– Apa szeret biztosra menni.

– Azt mindjárt gondoltam – húzta el a száját Orbán.

– Tényleg – emelte fel a fejét a lány. – Neked amúgy nem dolgozni kéne lenned?

Orbán nem festett valami szépen; a jobb szeme alatt egy jókora zöldeskék véraláfutás éktelenkedett, a szája több helyen fel volt repedve, az orra pedig legalább a duplájára dagadt.

– Bocsánatot kell kérnem – mondta végül zavartan a csaj.

– Hát akkor kérjél – felelte kifejezéstelen arccal, mire az elindult befelé.

– Az ember nem is gondolná, mi minden fér el egy hűtőben – állapította meg hangosan a szótlanul álldogáló fickóhoz lépve.

Az nem válaszolt semmit, csak keresztbe font karral, mogorván szobrozott tovább.

Nem kellett soká várakozniuk, a csaj ugyanis nemsokára ki is rohant a házból, a szája elé tartott kézzel, öklendezve. A tornác gerendájáig bírta, aztán elhányta magát.

– Van egy cigid, haver? – kérdezte flegmán Orbán a meglepett kíséretől. ■ ■ ■